

Одержані нами дані дозволяють зробити висновок, що найбільш інформативними вправами щодо прогнозування успішності навчання із спортивно – педагогічних дисциплін є акробатичні вправи і опорні стрибки. При цьому слід орієнтуватись на вище - середній і високий рівні виконання.

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ СПОРТИВНИХ ТАНЦІВ

Осадців Т.П. Львівський державний інститут фізичної культури

Історія танцювальних турнірів веде свій відлік з 1892 року, коли в Нью-Йорку відбувся перший танцювальний конкурс, в програмі якого був тільки один танець – cake walk (попередник стилю регі). Організатором перших танцювальних турнірів в Європі був М.Каміль де Риналь – танцюрист та композитор. Саме він в 1909 році в Парижі, в залі театру Сари Бернар, організував I Чемпіонат Світу. Змагалися тоді в програмі з 4-ох танців і чемпіон визначався в кожному танці окремо. В наступному році, використавши те, що на Рив'єрі відпочивало багато іноземних танцюристів, які могли використати нагоду і взяти участь в конкурсі, де Риналь організовує II Чемпіонат світу в Ніцці. Він знаходить порозуміння з П'єром Лафайтом, директором театрів Excelsion і Femina, який пізніше, прийнявши англійське підданство переїжджає до Лондона і відкриває свою школу танцю. П'єр Лафайт ввійшов в історію танцю, як піонер латиноамериканських танців. З кожним роком популярність танцювальних конкурсів невпинно зростає. В змаганнях приймає участь дедалі більша кількість танцювальних пар, яких не можуть зупинити ні високі вступні (стартові) грошові внески на право участі у змаганнях, ні те, що сам чемпіонат триває декілька днів, ні те, що танцювальна програма весь час видозмінюється. Одні танці замінюються іншими, їхня кількість зростає і в 1920 році оголошують, що Чемпіоном Світу стає пара, яка покаже кращий результат за сумою 8 танців.

В грудні 1922 року де Риналь організує черговий Чемпіонат Світу в Лондоні. Чемпіонів визначають в трьох номінаціях: серед професіоналів, аматорів та міксті (коли один з танцюристів в парі є професіоналом, а інший аматором). Перемогу в номінації професіоналів здобув Віктор Сільвер, вчитель танцю, творець танцювальної теорії і техніки, що ґрунтувалась на основі природного руху тіла, механіці руху. Він був автором першої книжки *Modern Ballroom Dancing*, яка пережила кілька десятків видань англійською мовою і була перекладена практично на всі мови світу.

Але поступово монополія на організацію Чемпіонатів Світу, створеної Камілем де Риналем танцювальної спілки під назвою *Federation International de Dance (FID)*, пішла на спад. Велика кількість аматорських танцювальних пар під впливом олімпійських ідей не хотіли брати участь в турнірах, що організували професійні імпресаріо. Об'єднуючись в професійні клуби та крайові танцювальні спілки, аматори захотіли самі організувати танцювальні турніри для любителів. Вже в 1927 році на турнірі у Франкфурті, який був організований Німецькою спілкою танцюристів-аматорів, взяли участь англійські пари. Це була прекрасна нагода для обміну думками та поглядами, дискусії, що до єдиних танцювальних правил та вимог, що до необхідності створення єдиної міжнародної танцювальної організації танцюристів, яка б об'єднала всі аматорські танцювальні спілки. Дедалі менше пар брало участь в турнірах організованих професіоналами, дедалі більше організованих спілками аматорів. Під час міжнародного турніру, який відбувся в Празі 27 серпня 1935 року, керівниками аматорських спілок було досягнуто порозуміння і створену міжнародну спілку танцюристів аматорів (*FIDA*). До цієї спілки ввійшли: Англія, Австрія, Чехословаччина, Данія, Франція, Голландія, Югославія, Німеччина та Швейцарія. Трохи згодом до *FIDA* ввійшли: країни Балтії, Бельгія, Канада, Норвегія та Італія.

Після закінчення II Світової війни в деяких країнах було відновлено діяльність аматорських танцювальних спілок, але міжнародна співпраця не була добре організована, існувало багато розбіжностей. Тільки згодом почалась робота, спрямована

на повторне об'єднання аматорського танцювального руху в єдину міжнародну організацію. В 1953 році відновлено діяльність FIDA, але єдності в аматорському русі не було. Світ аматорського танцю був розділений, існувало декілька організацій, які проводили свої змагання і визначали своїх чемпіонів. Тільки 12 серпня 1957 року у Візбадені FIDA досягла домовленості з міжнародною радою бального танцю (ICBD) і об'єднавшись створили міжнародну раду танцюристів-аматорів (ICAD), котра стала єдиною організацією, що представляла світ аматорського танцю. Цілі та завдання, окреслені в статуті ICAD, опирались на олімпійські ідеї, визначено було також поняття танцюриста аматора. Там же було прийнято правила змагань, розроблені єдині критерії суддівства змагань. Згідно статуту ICAD змагання проводились в трьох номінаціях: стандартна (європейська) програма, куди входило 5 танців: повільний вальс, танго, віденський вальс, фокстрот та квік-стен; латиноамериканська програма, куди входило теж 5 танців: самба, ча-ча-ча, румба, пасадобль, джайв; сума 10 танців, що об'єднували стандартну та латиноамериканську програми. Така структура змагань збереглась до сьогоднішнього дня. У 80-х роках ICAD була переіменована в міжнародну федерацію спортивних танців – IDSF і остаточно сформувалась, як спортивна організація, що займається всіма питаннями розвитку та діяльності спортивних танців серед танцюристів — аматорів. В 1996 році IDSF було прийнято членом Міжнародного Олімпійського комітету (МОК). Дебют спортивних танців на Олімпійських іграх очікується в 2004 році.

В січні 1992 року до IDSF було прийнято Асоціацію спортивних танців України (АСТУ). За 7 років членства України в Міжнародній федерації спортивних танців ми вже маємо значні здобутки: дворазовими чемпіонами світу в програмі 10 танців серед молоді стала танцювальна пара із Сімферополя Олександр Присяжнюк та Марія Антонова; чемпіонами Світу в стандартній програмі в категорії Юніори II стали львів'яни Дмитро Бойко та Ольга Уримова. Українські танцювальні пари були призерами та переможцями відкритих першостей

Італії, Франції, Австрії, найбільш престижних турнірів в Манхаймі (Німеччина), Блекнулі (Англія), Алассіо (Італія) тощо. Зусиллями АСТУ (президент п. Святослав Влох) в Україні було проведено 5 Чемпіонатів Світу серед молоді та юніорів, Кубок та Чемпіонат Європи серед дорослих. Щороку в Україні відбувається 7 – 8 великих міжнародних турнірів серії International OPEN та OPEN to the World. Такі міста як Львів, Київ, Харків, Одеса, Ялта, Донецьк стали не тільки великими танцювальними центрами в Україні, але відіграють все помітнішу роль в світових спортивних танцях. Все це дає підстави сподіватись, що Україна посяде в перспективі визначне місце у спортивних танцях, а особливо в світлі дебюту спортивних танців на Олімпіадах.

ОЦІНКА СКЛАДНОСТІ ОПОРНИХ СТРИБКІВ ПРОВІДНИХ ГІМНАСТІВ СВІТУ

Петренко К.Г. Львівський державний інститут фізичної культури

Підготовка гімнасток на видах багатоборства постійно удосконалюється. Це стосується й опорних стрибків, техніка яких характеризується яскравою тенденцією “акробатизації” рухів.

У сучасній гімнастиці розрізняють чотири досить представницькі групи опорних стрибків з відповідною формою і змістом. Першу групу складають перевороти з обертанням навколо повздовжньої осі, або без обертання. Другу – сальто вперед з поворотом навколо повздовжньої осі або без нього. Третю – сальто назад з поворотом навколо повздовжньої осі, або без повороту, четверту – опорні стрибки, що виконувались з рондату.

Аналіз виступів на змаганнях різного рангу гімнасток збірної команди України, а також спортсменок з інших країн показує, що арсенал опорних стрибків у жіночій спортивній гімнастиці використовується не повною мірою.

У зв'язку з цим, основним завданням нашого дослідження було вивчення змісту опорних стрибків, що виконувались